

OZO Nieuws 2013-3

Loting

In de samenleving broeit al tientallen jaren wrevel over allerlei maatschappelijke ontwikkelingen. De zogenaamd "revolutionaire" jaren zestig waren daarvan een eerste uiting, met uiteindelijk massale demonstraties tegen uiteenlopende thema's als kruisraketten, leegstand, milieuvervuiling, de islam en wat de one-issue bewegingen in politiek en maatschappij verder ook maar konden verzinnen.

Jonge mensen koesteren van nature een zeker optimisme, zolang zij althans in hun kinderjaren niet al hebben "mogen" ervaren hoe onvoorstelbaar cynisch en meedogenloos de wereld van het recht, en dan met name van het familierecht, in de praktijk wel is. Dat "mogen" staat hier niet voor niets tussen aanhalingstekens want die verbeelden de echo van het cynische, altijd weer gehoorde verweer van jeugdzorgers dat zij hun stinkende best doen voor het kind (de kinderen van een ander dan wel en ook hoe meer hoe liever). Het ondergaan van jeugdzorg is waarlijk een voorrecht, dat is hun boodschap.

Vanwege het hardnekkig vasthouden aan allang ontmaskerde dwaalwegen, staat het vast dat de dolende schepen van opvoedkundigen, welzijnswerkers, politici en artsen weldra het één na het ander op de wal zullen stranden, als verdwaalde potvissen bezwijkend onder hun eigen gewicht.

In het TV programma Buitenhof van 29 september 2013 betrok de schrijver David van Reybrouck dezelfde stelling, met zijn betoog dat de democratie is vastgelopen in de modder van politieke partijen, verkiezingspolls, demagogie en onbewezen kletsboek. Hij werd niet goed begrepen en zeker niet schrander tegengesproken, wat zijn betoog nog overtuigender maakte.

Zijn kritische overweging is niet bij toeval te boek is gesteld. In de afbrokkelende samenleving neemt de participatie van de burgers meer en meer af - de maatschappij desintegreert. De desinteresse blijkt uit het feit dat verkiezingen steeds minder stemmers op de been brengen, maar ook uit zoiets als de ontvolking van het platteland. Het leven is daar weliswaar gezonder en minder eenzaam dan in de stad, maar ook lastiger en schijnbaar minder opwindend. En dat offer brengen mensen niet meer als er geen snelle verlichting door wordt verwacht van het grootste probleem dat deze tijd kent: eenzaamheid.

Daarom zoekt een mens steeds meer soortgenoten in zijn directe, fysieke omgeving want zeker de schijn van eenzaamheid mag men absoluut niet tegen hebben - die is iets voor losers. De sociale cohesie in de samenleving is ondanks (dat denken politici, bestuurders en rechters) of juist dankzij (dat vinden de burgers) alle regels en toezicht verdwenen. Het onderhoud van de samenleving komt steeds verder van het burgermansbestaan te staan.

Deze impasse bewerkt een vervreemding die de onderhoudsploeg noopt tot het invoeren van steeds meer regels, steeds meer bestuurders, steeds meer rechtspraak... en steeds groeit de vervreemding.

Sociale wetenschappen steunen niet op harde feiten maar op inzichten en meningen, die op hun beurt op zijn best op statistische waarheden zijn gebaseerd.

Wanneer statistieken als grondslag worden aangegrepen voor "beleid" in individuele casus, gaat het bijna gegarandeerd mis. Toch baseren de wetenschappers uit economie en pedagogie zich, net als politici, vrijwel uitsluitend op statistisch bewijs en dus op gemiddelden. Maar gemiddelden hebben geen enkele voorspellende waarde in concrete, individuele gevallen. Het gemiddelde is een waarde waaraan de meerderheid nu eenmaal per definitie nou juist niet beantwoordt en het ontbreken van een harde, wetenschappelijke basis maakt elke sociale sturing dus a priori tot een illusoire vorm van zelfbedrog.

In de gaten van deze illusies en in de kloven tussen bestuurders en bestuurden springen rellende politici en hun mediale slippendragers, waarmee de totale ontredde nog naderbij komt.

Zo'n 2400 jaar geleden schreef Plato het boek Politeia, een dialoog van Socrates waarin deze betoogt dat een democratie gedoemd is te ontaarden in een dictatuur. En inderdaad: Hitler en Stalin en Mao kwamen op onder het luidkeels juichen van onze krietese, demokratiese zjoernalisten.

Als alternatief voor de dreigende leegte van de politieke democratie en voor beslissingen op basis van een meerderheid van stemmen, stelt Van Reybrouck - in navolging van o.a. Aristoteles - een systeem van loting voor. De te kiezen kandidaten zullen dan vaak wel aan bepaalde eisen moeten voldoen - zo zullen zij bij voorbeeld toch tenminste moeten kunnen lezen - maar wie kandidaat wordt, maakt dezelfde kans te worden gekozen als elke andere kandidaat. En dat is democratisch.

Ook bij echtscheidingen zou een beslissing bij loting wel eens de redding van het Familierecht kunnen betekenen, zodat dat stuurloze schip dan uiteindelijk niet door de wal hoeft te worden gekeerd.

Want wát als de zorg over de kinderen na echtscheiding door loting tussen de ouders zou worden geregeld? Het aantal verzoeken om echtscheiding zou er vast sterk door afnemen, vanwege de dan onzekere uitkomst. Vanzelf ook zouden dan onmeetbaar kinderleed en (groot)ouderleed worden voorkomen en de nu nog ontzaglijke maatschappelijke verliezen door scheiding zouden veel beter worden bestreden. Wie met dat vooruitzicht nog aan kinderen wil beginnen, zal zich vanzelf wel een keertje extra achter het oor krabbelen. En laat dat nou alleen maar extra heilzaam zijn, voor ouders zowel als kinderen.

In het familierecht gaat het, meer dan om de vraag wie "de beste ouder" is of wie "de beste toekomst van het kind" in huis heeft, om het garanderen en praktiseren van rechtsgelijkheid en rechtsposities. Ook en vooral voor het kind. Met een systeem van loting wordt dat hoogste doel zonder een greintje twijfel beter, en eerlijker, bereikt dan met het huidige, door zelfbenoemde deskundigen bevolkte systeem dat al zoveel rampen veroorzaakte.

Nog nooit is iemand op het idee gekomen om de uitslag van de Staatsloterij te betwisten uit naam van het belang van het kind of wat voor belang ook maar. Dat zal bij een bewust zelf begonnen echtscheiding niet anders zijn

De OZO-filosofie past wonderwel in de lotingsgedachte, ook als er één DO door zou veranderen - en wel DO nummer 2 (zie de rugzijde van dit OZO-nieuws). De tekst daarvan zou kunnen gaan luiden: "De zorg over de kinderen bij loting toewijzen".

Voor de door ons voorgestane praktijk zal dat echter geen enkel verschil maken, want ouders die een loting vrezen - en dat doen zij allemaal - zullen vanzelf zelf met een betere oplossing moeten komen, net als ouders die een fifty-fifty regeling niet kunnen waarmaken.

En zo hoort het ook in gezinnen waarin de ouders beslissen over hun kinderen, en niemand anders - juist in het belang van het kind.

De maakbaarheid van de samenleving is een tamelijk recent geformuleerd ideaal waarvan praktische toepassing steeds in rampen is geëindigd. De maakbaarheids-gedachte baart steevast monsters van regel- en wetgeving waardoor de vrijheid van de burgers wordt ingeperkt in plaats van bevorderd.

De roep om individuele vrijheid wordt er in beantwoord met wetten voor privacy-bescherming, die vaker worden gebruikt om misdoen en bestuurlijk falen toe te dekken dan om burgers te beschermen.

Ook worden, om het gevaar van een enkele hardrijder te bezweren, de wegen volgebouwd met drempels, snelheidsbeperkend straatmeubilair en kunstmatige bochten. Maar daarmee slijten en sneuvelen ook de dure schokbrekers en onderstellen van de wagens van brave zondagsrijders.

Allemaal om ons bestwil, zeggen de politici en regelnichten, want zij doen toch zo hun best. Maar hun beleid is fout: hoe harder zij hun stinkende best doen, des te meer plagen onaangename bestuurlijke geuren de mensen - met steeds kleinere niches waar mensen nog zichzelf kunnen zijn.

De beste stuurder staan aan wal. Dat is niet alleen een spottend verwijt, het is ook en vooral een harde waarheid. Een goede overheid hoort dus aan de wal te staan en niets anders te doen dan goed gedrag en goed burgerschap te faciliteren. Zonder jaloezie, zonder aanzien des persoons. Niet meer en niet minder.

En als men al vindt dat er maatregelen moeten worden getroffen, dan mogen deze uiteraard alleen de boosdoeners te treffen en niet de niet-boosdoeners: men sluit nu eenmaal niet alle burgers eenzaam op om misdaden te voorkomen: risico's horen bij het leven.

In deze editie wordt een flink aantal voorbeelden van recente, ontvuchterende vondsten in de zachte menswetenschappen (psychologie, pedagogie e.d.) beschreven. Tezamen bevestigen en bewijzen deze momentopnames van de eindeloos doorgaande stroom van missers onomstotelijk het beeld dat de menswetenschappen het spoor bijster zijn. Zij zijn gedoemd zich tot harde, bewezen wetenschappen om te vormen op straffe van eeuwige uitbanning.

Nog een actueel bewijs voor dolend dwalen levert de onlangs wereldkundig gemaakte valse, laffe en gemene conclusie van de Inspecties voor de Jeugdzorg en voor de Volksgezondheid over de voor Ruben en Julian uit Zeist georganiseerde zorg: "Daar mankeerde echt niets aan. Het lag aan de vader".

Dat is een adembenemende perversie, dat zou de doodsteek moeten zijn voor elk zichzelf respecterend systeem. Maar de schande wordt afgewenteld op de burger en het schip van staat blijft op vaste koers naar de meest barre, rotsige en onheilspellende kust die er maar te vinden is.

Voor het laatste restje van loting als een volwaardige, democratische verworvenheid, verwees Van Reybrouck bij Buitenhof naar het gebruik van uit leken samengestelde jury's bij de behandeling van zeer zware misdrijven in Frankrijk en België, en Amerika.

Het idee van een jury-rechtspraak in plaats van de ondoorzichtige rechtspraak van rechters is in de literatuur wel vaker geopperd, onder anderen, en al heel lang geleden, door Piet Vroon.

Als inderdaad de Nederlandse burger voor de behandeling van zijn echtscheiding kon kiezen tussen een beoordeling op basis van OZO-criteria door een OZO-jury of een klassieke afhandeling, zou in de keuze al duidelijk worden of een ouder wel of niet te vertrouwen is.

Bij gebrek aan overeenstemming der ouders in een zaak van familierecht dus de zaak door loting beslissen, en klaar is Kees. In vijf minuten.

Bij een klassieke afdoening is dat thans vaak in nog geen vijf jaar het geval.

De kinderrechters van nu zouden dan dus waarschijnlijk wel heel snel werkloos worden... och erm.

Maar zij blijven nog wel nodig voor de ouders die bijvoorbeeld zelf pedagoog, rechter of politicus zijn en die daarom dus echt het optimum voor het kind, hun kind, willen, volgens de door henzelf bedachte en gemaakte procedures.

Dat optimum kunnen zij krijgen, al zou de procedure er twintig jaar door aanlopen...

In dat nieuwe systeem komt zo uiteindelijk iedereen aan de bak en krijgt ieder dus zijn meug. Kan de vlag eindelijk toch nog uit.

Eerste Hulp Bij Vechtscheiding (EHBV)

Blijkens een artikel in Brabants Dagblad d.d. 2013-10-01 is staatssecretaris Teeven op zoek naar een oplossing voor het probleem dat "hulpverleners bij vechtscheidingen veelal met lege handen staan en weinig kunnen doen, omdat (volgens de Inspectie Jeugdzorg en de Inspectie voor de Volksgezondheid) er in Nederland nog geen richtlijnen bestaan over hoe te handelen bij vechtscheidingen".

De link naar dit artikel van Wegener Media:

<http://www.bd.nl/uitgebreid-zoeken-1.211513?query=vechtscheiding&target=&from=&till=>

Er wordt met name verwezen naar de 15 instellingen die in het geval van Ruben en Julian echt wel goed werk deden. BD vermeldt dan nog (wat niet in de versie op het net is te vinden) dat de vader op de dag dat hij was uitgenodigd voor een "adviesgesprek" bij de RvK (over het niet meer te stoppen voornemen van de RvK om de jongens onder toezicht te laten plaatsen) voor de fatale afloop zorgde.

Het probleem is volgens de Inspecties, in onvervalst jargon, "dat ouders bij een vechtscheiding vaak een tegengestelde visie krijgen op het belang van hun kinderen en dat co-ouderschap en het verplichte ouderschapsplan dan geen soelaas bieden".

Dat is een zielige en tegelijk brutale conclusie van de inspecteurs, omdat zij met hun middelen heel gemakkelijk kunnen ontdekken dat problemen altijd pas ontstaan door de aanwezigheid van (de dreiging van) hulpverlening en dat nader onderzoek met zekerheid aan het licht brengt dat het juist staand beleid is bij hulpverleners (en voogden en mentoren) om tweedracht te zaaien tussen de ouders. "Verdeel en heers", dat is het hulpverleners motto, "en zorg dat er omzet wordt gemaakt".

Hulpverlening is een monopolistische, ordinaire en meedogenloze vorm van uitbuiting. Niet meer en niet minder.

EHBV Nader bekeken

De journalist en zijn redactie suggereren dat de RvK feitelijk beslist over een onder-toezichtstelling (ots). Dat is in de praktijk ook zo - rechters wijken nooit af van het verzoek van de RvK - maar in de stukken van de hulpverlening wordt nou juist bij hoog en laag betoogd dat het de rechter is die daarover beslist.

Daarin heeft men, BJZ dus of de RvK, echt geen keuze.

Maar hoe werkt het eigenlijk?

Een loket van BJZ, genaamd AMK, alarmeert de RvK met een rapportje.

De RvK onderzoekt en verifieert vervolgens (maar niet heus) deze melding en hij produceert een onderzoeksresultaat van veel grotere omvang, waarin en passant de zwarte Piet bij een der ouders wordt gelegd - meestal de vader. De RvK verzoekt dan de rechter om een maatregel.

En de rechter belast uiteindelijk... BJZ met de organisatie en het opvolgen van de hulp, indien althans BJZ zich daarvoor aanbiedt. Met andere woorden: BJZ biedt zich aan en dringt zich op, en houdt vervolgens niet op met jammeren over het ontbreken van regels, over gebrek aan geld, over de werkdruk en over zijn machteloosheid. Dat is de tweede brutaliteit.

Lieve en volgzame hulporganisaties mogen na de prijsuitreiking door de rechter komen aanschuiven voor een deel van de pot. Maar wie de hulp eerlijk en naar beste weten wil geven en daarbij niet wenst te buigen voor de dwang van BJZ, kan fluiten naar de mogelijkheid een inkomen te verwerven. Want wij moeten wel "zuiver en professioneel" blijven. Dat is al de derde brutaliteit.

Dit systeem provoceert daardoor, nee het dwingt tot, corruptie.

De Inspecties zingen uiteraard braaf mee in dit koor, want ook zij leven van deze ellende. Zodat zelfs de om aandacht schreeuwende timing van de wanhoopsdaad van de Zeister vader de schrandere inspecteurs geen lichtje mocht doen opgaan.

En dan is de hamvraag nog niet eens aan de orde geweest.

Die luidt: "Waar menen die verdomde hulpverleners zich toch altijd mee te moeten bemoeien? Met de problemen van volwassenen die anders hun neus zouden ophalen voor deze opgedrongen-hulp-luchtfietsers?"

Met kinderen die bij het zien van de eerste hulp-sok niet weten hoe vlug ze zich achter hun ouders moeten verstoppen?"

Gezinnen die onder begeleiding staan van een voogd doen het met die voogd altijd slechter dan zonder, waarom wil jeugdzorg dan toch zo graag? Het enig mogelijke antwoord is: eigenbelang. Of anders: jaloezie.

De RvK heeft de dood van Ruben en Julian en hun vader op zijn geweten.

De RvK en BJZ en de door hen ingeschakelde hulporganisaties.

Ofwel het hele, door de rechterlijke macht afgezegende systeem.

Hartelijk bank.

Struisvogelpolitiek en Gezondheid

In de late jaren zeventig was het heel modern en heel feministisch om uit te roepen: "Moet je dan om de kinderen bij elkaar blijven?". Heel lang hebben de echo's daarvan doorgeklonken in het werk en de opvattingen van wetgevers en rechtsprekers... en dat doen zij nog.

Dat is niet zo verstandig, nu uit onderzoek is komen vast te staan dat gelukkige stellen veel gezonder zijn dan ongelukkige - die leven dus inderdaad nog lang en gelukkig. Om conflicten te beslechten, bedienen zij zich vaak, zo is gebleken, van een soort van struisvogelpolitiek.

Dus niks herbeleven, niks oorzaken zoeken in een verleden, niks zoeken van wie wat wanneer deed of naliet, niks uitpraten van meningsverschillen en geen regressie-therapie, maar gewoon: laten rusten.

Van onderwerp veranderen, vergeten en vergeven.

Dat is toch wat anders dan de, toch al twijfelachtige, therapeutische praktijk van hulpverlener/pedagoog Van Rees, die slachtoffers van verkrachting meende te moeten helpen door hen die verkrachting te laten herbeleven.

De pedagoog offerde zich daarbij op voor de daderrol, zelfs eenmaal onder het toezien en instemmend oog van kinderrechtter professor... Jaap Doek.

Van Rees werd veroordeeld, zoals hij dat al eerder was geweest, maar heer Doek schijnt zich nooit van hem te hebben gedistantieerd.

In de ouderwereld is Doek bekend als voorstander van de door ouders en kinderen zo gehate praktijk van het familierecht die in wezen de teloorgang van een der ouders beoogt.

Hieronder de links naar de artikelen waaraan hier werd gerefereerd en naar meer ontvullende en leerzame verhalen uit het rijk de fabelen - het donkere winterseizoen met lijdzaam lange leesavonden staat per slot van rekening weer voor de deur:

http://www.sciencedaily.com/releases/2013/07/130701172106.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28ScienceDaily%3A+Latest+Science+News%29

http://www.sciencedaily.com/releases/2013/07/130703101607.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28ScienceDaily%3A+Latest+Science+News%29

en

<http://www.skepsis.nl/sdp-1999.html>

Sociaal En Zo

Onderzoek aan de Universiteit van Missouri wijst uit dat een arme samenleving waarschijnlijk gelukkiger is dan een welvarende.

Dat lijkt op vloeken in de politieke kerk, maar het onderzoek wijst uit dat arme mensen eerder bereid zijn elkaar te helpen dan rijke mensen. En aangezien de mens in de eerste plaats een sociaal dier is - wat blijkt uit het in alle cultuurvolkeren genetisch verankerd feit dat geven meer gelukkig makend is dan nemen - zou een arme samenleving wel eens heel wat prettiger kunnen zijn dan een welvarende.

Zo gezien is de (veronderstelde) werkgevers- en werknemersdrijfveer om vooral meer geld te willen verdienen ten koste van de wederpartij, een ronduit desastreuze vergissing.

In vroeger tijden zeiden verstandige mensen wel: "Als het de baas goed gaat, gaat het mij ook goed". Maar die harmonieuze houding wordt sinds lang overstemd door polemische ketelmuziek over financiële gevolgen die zich ver achter de komma manifesteren.

Van oorlogsmuziek is nog nooit een mens gelukkiger of beter geworden.

http://www.sciencedaily.com/releases/2013/07/130702113435.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28ScienceDaily%3A+Latest+Science+News%29

Een politiek die de mensen eerst hun geld afpakt om het vervolgens te herverdelen, gaat niet alleen uit van de gedachte dat mensen tot het kwade en slechte zijn geneigd, wat de aldus a priori veroordeelde mens echt niet beter of gelukkiger zal maken, maar vooral ook ontnemt zij de burger zo de kans om zijn naasten een plezier te doen. Want mensen geven wel graag, maar er is er niet één die het fijn vindt dat met van hem afgepakt geld een ander opzichtig goed loopt te doen.

Hoge belastingen maken de mens dan wel arm, wat dus goed zou zijn, maar vooral defaciliteren zij het eigen initiatief om een ander te helpen en zo gelukkig te worden. Bedisselende bemoeizicht, van welke vorm ook, is per saldo altijd verkeerd.

De Natuur Heeft Altijd Gelijk

Het verschijnsel dat moeders kinderen hebben van verschillende vaders wordt multi-partnered fertility (MPF) genoemd.

Kinderen die in een MPF-omgeving opgroeien, beginnen eerder aan drugs en aan seks (met de implicatie dat vroeg beginnen met seks blijkbaar minder gewenst of normaal is dan de mensen van de NVSH ons willen doen geloven).

Dat blijkt uit onderzoek waarin het MPF-effect op drug gebruik en vroege seks werd bekeken. Mogelijke andere effecten op carrière, gezondheid enzovoort werden niet onderzocht.

Kinderen die in tehuizen opgroeien, worden met geweld ("Bij jeugdzorg staan de belangen van het kind voorop!") in een soort dubbele MPF-omgeving geplaatst. Die moeten het dus wel nog slechter treffen dan kinderen uit een éénouder- of MPF-gezinnen.

Een mens begint zijn leven met de seksuele daad van zijn ouders. Omdat kinderen die opgroeien bij hun eigen, monogame ouders veel later aan seks beginnen dan kinderen die dat niet doen, weerhouden deze ouders blijkbaar van nature hun kinderen van vroege seks terwijl, diezelfde ouders tegelijkertijd ook intens uitzien naar, en houden van, hun kleinkinderen.

De natuur heeft niet alleen altijd gelijk, zij is ook nog eens dol op paradoxen en die zijn blijkbaar teveel voor het beperkte denkraam van de jeugdzorgers en de pedagoogchelaars.

Uit ander onderzoek blijkt dan weer dat het overpeinzen van gezinszaken voor werkende moeders wel tot stress leidt, maar voor werkende vaders niet.

Het spontaan ontstane model van moeders thuis en vaders aan het werk buiten de deur, is dus voor kinderen en hun moeders blijkbaar prettiger en beter dan het in maatschappij-vernieuwende kringen uitgeknoobelde en opgelegde (!) tweeverdieners model.

Die tweeverdieners verwerven mogelijk meer welvaart (met als nevengevolg minder sociaal gedrag, zie daarvoor het hoofdstuk "Sociaal En Zo") maar lopen als gevolg daarvan ook tegen nieuwe problemen aan: "Zeg schat, wat doen wij eigenlijk met de overwaarde van ons huis?".

Feminisme, communisme, socialisme, kapitalisme, modernisme en menswetenschappen ten spijt, zijn kinderen het beste af bij hun eigen ouders.

En andersom, dat blijkt steeds weer.

De natuur heeft altijd gelijk.

http://www.sciencedaily.com/releases/2013/08/130811005336.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28ScienceDaily%3A+Latest+Science+News%29

http://www.sciencedaily.com/releases/2013/08/130811005331.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28ScienceDaily%3A+Latest+Science+News%29

ONTWERP JEUGDWET

Amendement waarheidsvinding vooralsnog een tandeloze tijger

Mr Ir P.J.A. Prinsen - oud-advocaat

Den Haag, 11 oktober 2013

Amendement Van der.Burg (VVD) en Bergkamp (D66) :

Op 1 juli heeft de Regering een ontwerp Jeugdwet ingediend, die de wet op de Jeugdzorg moet vervangen. De Jeugdwet is bedoeld om de verantwoordelijkheid voor de jeugdzorg, die nu nog bij Rijk en Provincie berust en in overeenstemming daarmee is georganiseerd, voortaan bij de Gemeentes te leggen. Dit heet 'de transitie' (overgang). Het is een buitengewoon complex wetgevingsproject. Niettemin is het de bedoeling dat de Jeugdwet vóór de jaarwisseling in het Staatsblad staat.

De inhoud van de wet is zeer omstreden.

Bureaus Jeugdzorg (ze heten dan 'gecertificeerde instellingen') krijgen nog meer macht en nu reeds wordt er in sommige gemeentes vooruitgelopen op de wet. Er zijn gemeentes waar – geloof het of niet – zogenaamde wijkteams deur aan deur gaan om een praatje aan te knopen en om zodoende achter de voordeur te komen controleren of het wel goed gaat met het gezin. Vinden de controleurs dat het niet goed gaat, dan wordt er op aangedrongen om hulp te aanvaarden. Aanvaardt het gezin de aangeboden hulp niet, dan volgen er maatregelen, zoals OTS of uithuisplaatsing, alles op basis van een z.g. 'niet-pluisgevoel' van de controleurs.

Dat 'niet-pluis-gevoel' is al lang steen des aanstoets bij veel ouders die op die manier hun kind zijn kwijtgeraakt.

Zij eisen waarheidsvinding als grondslag voor een kinderbeschermingsmaatregel.

Inmiddels is de discussie over de noodzaak tot waarheidsvinding doorgedrongen tot de Tweede Kamer bij de behandeling van het ontwerp Jeugdwet. Bij de behandeling daarvan hebben de leden Van der Burg (VVD) en Bergkamp (D66) een amendement ingediend dat waarheidsvinding in de Jeugdwet wil verankeren:

Artikel 3.2.a Ontwerp Jeugdwet:

‘De raad voor de kindbescherming en de gecertificeerde instelling zijn verplicht in rapportages of verzoekschriften de van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aan te voeren.’

Hoe blij moeten we hiermee zijn? Eindelijk waarheidsvinding? Zijn we eindelijk af van de flagrante onwaarheden van Raad en Jeugdzorg? En van de verkapte onwaarheden zoals:

‘Wij zeggen niet dat moeder het kind heeft mishandeld, we zeggen dat iemand het heeft gezegd’.

Zo gaat het al jaren, en zo zal het blijven doorgaan, amendement of niet.

Andere vraag: Mogen Raad en Jeugdzorg "om kinderen te beschermen" de rechter misleiden met halve waarheden of hele onwaarheden, of door hun vermoedens als feiten te presenteren? Nee, natuurlijk niet, ook al zou het verbod niet in de wet staan. Het staat er overigens wèl in! Artikel 21 Wb v Burgerlijke Rechtsvordering:

‘Partijen zijn verplicht de voor de beslissing van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aan te voeren. Wordt deze verplichting niet nageleefd, dan kan de rechter daaruit de gevolgtrekking maken die hij geraden acht.’

Om Raad en Jeugdzorg te dwingen tot normaal burgerfatsoen zijn sancties nodig. En wel de sancties die in het burgerlijk recht van oudsher bestaan en waarmee iedereen te maken heeft die procedeed, maar die in het Familie- en Jeugdrecht een dode letter zijn geworden:

Dwingend bewijsrecht van toepassing verklaren op het Jeugdrecht als het om concreet feit en toedracht gaat,

Ambtseed, met strafrechtelijke vervolging van de meinedige AMK- BJJ- of Raadsmedewerker,

Toelating getuigenverhoor onder ede,

Dwingende kostenveroordeling: veroordeel bij afwijzing van het OTS- of UHP-verzoek de Raadsmedewerker of jeugdzorgwerker persoonlijk in de kosten die de ouders hebben moeten maken.

En aan het strafrecht ontleen we nog de volgende sancties:

Niet-ontvankelijk verklaring Raad of Jeugdzorg

Breng een op onwaarheden gebaseerd verzoek tot OTS of UHP onder de werking van art. 268 Sr (lasterlijke aangifte),

Breng het verspreiden van rapporten met flagrante onwaarheden onder de werking van art. 262 Sr (smaadschrift).

Ken een vergoeding toe aan de ouders voor iedere dag dat hun kind ten onrechte uit huis geplaatst is geweest.

Het is natuurlijk zeer te waarderen dat de indieners van het amendement een wettelijke grondslag willen geven aan het uitgangspunt van waarheidsvinding in het Jeugdrecht, maar het amendement, wil het effectief zijn, is nog niet af.

Van de achterpagina

Jeugdzorg heeft het ontdekt. Vicevoorzitter Sprokkereef stelt: Bij vechtscheiding moeten de kinderen maar aan een van de ouders toegewezen worden.

Geen moment van zelfreflectie, geen woord over het aanjagen van al dat vechten tussen de ouders. Geen lessen geleerd uit recente drama's. Doorgaan op hetzelfde pad: 'Laat ons maar begaan', zo klinkt het.

Voor we zover afdrijven, kunnen we een ander idee uitproberen: Jeugdzorg verantwoordelijk houden voor zijn daden en beleid.